

Arrest

nr. 92 698 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Akiens-Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan. Sinds 2006 bent u religieus en sinds 2011 officieel gehuwd met I.B. (O.V. 7.506.907) met wie u één zoon heeft, A.M..

Op 13 februari 2012 was u op bezoek bij uw ouders in uw geboortedorp Mutsalaul, en besloot u een bezoek te brengen aan uw vriend R.M.. Die avond vroeg hij u om enkele wapens te verstopten aangezien er regelmatig raids uitgevoerd werden. U stemde in en verborg de wapens bij uw ouders. U keerde de volgende dag terug naar uw thuis in Khasav-Yurt zonder iemand iets te vertellen over de verborgen wapens.

Op 16 februari 2012 werd R.M. samen met M., die u kende van school en eenmaal bij R.M. gezien had, vermoord door de ordetroepen aangezien zij verdacht werden rebellen te zijn. Hierna werden er huiszoeken uitgevoerd in Mutsalaul, zo ook bij uw ouders waar de wapens gevonden werden. Uw vader werd meegenomen en ondervraagd. Enkele uren later werd er bij uw thuis eveneens een huiszoeking uitgevoerd. U en uw vrouw werden apart meegenomen en ondervraagd. U bekende dat de wapens van een vriend waren en dat u ze verstopt had maar ontkende dat u iets te maken had met de moord op een politiemedewerker en het voormalige hoofd van de administratie van uw dorp enkele maanden voordien. U werd gefolterd en moest documenten ondertekenen.

Op 20 februari 2012 werd u door uw vader vrijgekocht met behulp van zijn vriend Ma. die bij de FSB werkt, en overgebracht naar het ziekenhuis waar u tot 3 maart 2012 verbleef.

Uw vrouw bleek reeds eerder vrijgelaten te zijn, namelijk op 17 februari 2012.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis werden u en uw vrouw overgebracht naar uw tante waar jullie tot aan het vertrek op 26 maart 2012 verbleven.

Tijdens deze periode kwam één convocatie op uw naam bij uw thuis aan en één bij uw ouders. Ook kwamen ze langs bij uw ouders en bedreigden uw vader.

Op 26 maart 2012 vertrok u vervolgens van bij uw tante naar Moskou.

Daar nam u het vliegtuig tot Spanje waarna u op 30 maart 2012 in België aankwam en bij uw schoonmoeder verbleef.

Uw schoonmoeder, A.B. (O.V. 6.430.330) en schoonbroer, Is.B. (O.V. 6.430.095) vroegen op 12 mei 2009 asiel aan bij de Belgische asielinstanties omwille van problemen van uw schoonbroer in uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal nam op 27 april 2012 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hun asielaanvraag niet geloofwaardig bleek te zijn.

Uw vrouw stelt dat zij eveneens problemen kende in uw land van herkomst omwille van de problemen van haar moeder en broer.

Op 9 mei 2012 diende u vervolgens uw asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ook na uw vertrek werd uw vader nog steeds lastig gevallen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw rijbewijs, huwelijksakte, medisch attest, twee convocaties, de geboorteakte van uw kind en het binnenlands paspoort van uw vrouw. Verder legt u uw internationaal paspoort voor, en de internationale paspoorten van uw vrouw en kind.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest dat u vermoord zal worden door de autoriteiten en door de familieleden van de personen van wiens moord u verdacht wordt bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding.

Zo blijkt u tijdens uw vorig interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen te hebben wat uw reisroute en internationaal paspoort betreft.

Daar stelde u immers dat u uw reis aanvatte op 4 mei 2012 en onder andere per vrachtwagen tot België kwam. (DVZ-verslag, vraag 35) Uw internationaal paspoort zou, evenals uw binnenlands paspoort, afgenomen zijn door de politie op 16 februari 2012. (DVZ-verslag, vraag 21)

Nu, tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u op 26 maart 2012 uw thuis verliet en in Moskou per vliegtuig naar Spanje reisde om vervolgens op 30 maart 2012 in België aan te komen. (CGVS p. 9 en 11)

U stelt dat u gestresseerd en bang was dat als u de waarheid zou vertellen dat u dan teruggestuurd zou worden. (CGVS p. 27) U heeft hierover verhalen gehoord. (CGVS p. 27)

U loog over uw internationaal paspoort aangezien daar een visum in stond die uw verzonnen verhaal zou tegenspreken. (CGVS p. 28)

Uw verklaring voor uw houding kan het Commissariaat-generaal allerm minst aanvaarden.

Er wordt immers van een asielzoeker verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste gehoor.

U heeft opzettelijk de Belgische asielinstanties trachten te misleiden door valse verklaringen af te leggen tijdens uw voorgaand interview.

Niet alleen heeft u gelogen over uw manier van reizen, evenzeer loog u met betrekking tot uw afreisdatum en uw reisdocumenten, hetgeen uw geloofwaardigheid ernstig aantast.

Uw verklaring dat u vreesde teruggestuurd te worden indien u de waarheid met betrekking tot uw reis zou vertellen, verschoont uw leugen niet. Een asielzoeker, die ernstige vervolgingen vreest in zijn land van herkomst, wordt geacht de waarheid te vertellen over de elementen die zijn asielaanvraag bevatten, waaronder uw afreisdatum, manier van reizen en uw reisdocumenten duidelijk vallen.

Uw valse verklaringen omtrent deze elementen ondermijnen uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Daarenboven is uw verklaring dat u per vliegtuig van Moskou tot Spanje vloog, moeilijk te rijmen met uw vervolgingen in uw land van herkomst.

Zo werd u op intensieve wijze gevolgd en gezocht door de autoriteiten, waarvan uw arrestaties, de daaropvolgende convocaties en bezoeken bij uw vader thuis, het bewijs moeten vormen.

U besluit echter tot Moskou te reizen, daarenboven met eigen documenten in een bus die gestopt werd aan blokposten, om vervolgens het vliegtuig te nemen. (CGVS p. 9 en 10) U werd eveneens gecontroleerd op de luchthaven maar ondervond geen problemen. (CGVS p. 10)

Deze risicovolle houding tast de ernst van uw asielproblemen en bijgevolg uw geloofwaardigheid verder aan.

Zo is het weinig waarschijnlijk dat u, gezien de ernst en intensiteit van uw vervolgingen, per vliegtuig het land zou verlaten. De kans dat u op deze manier herkend en tegengehouden zou worden, is immers bijzonder groot.

U verklaart uw risicovolle houding door te stellen dat u slechts officieel gezocht werd sinds uw verblijf in België. (CGVS p. 27 en 28) De autoriteiten kwamen toen immers bij uw thuis langs en lieten dit weten. (CGVS p. 27) Wanneer dit was kan u niet zeggen, enkel dat het was toen u al in België was. (CGVS p. 27)

Ook nu weer kan deze verklaringen uw gevaarlijke handelingen niet verschonen. Op het moment van uw vlucht kon u immers niet weten door welke autoriteiten en in welke mate u opgespoord werd.

De convocaties en het feit dat de autoriteiten bij uw vader langskwamen konden toen wel gelden als indicatie dat de autoriteiten op ernstige wijze naar u op zoek waren, hetgeen een afreis per vliegtuig allerminst logisch maakt.

Uw houding is wederom niet in lijn met de angst die u koestert ten opzichte van de autoriteiten in uw land van herkomst, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ernstig in twijfel trekt.

Tot slot stelt het Commissariaat-generaal vast dat u sinds 30 maart 2012 reeds bij uw schoonmoeder in België verbleef. (CGVS p. 11 en 27) U vroeg pas op 9 mei 2012 asiel aan bij de Belgische asielinstanties volgens u omdat u zich tot dan toe in een niet-geschikte toestand bevond om asiel in te dienen en bang was om teruggestuurd te worden. (CGVS p. 28)

Wederom kan het Commissariaat-generaal dergelijke verklaringen niet aanvaarden.

Het is immers onaannemelijk dat iemand die zijn land moet verlaten omwille van ernstige vervolgingen, gaande van folteringen tot dagenlange arrestaties, in zijn asielland nog meer dan een maand afwacht bij zijn schoonfamilie alvorens asiel aan te vragen.

Uw lakse en ongeïnteresseerde houding in verband met het verkrijgen van internationale bescherming doet vervolgens ernstig twifelen aan de ernst van de door u verklaarde asielfeiten en tast bijgevolg uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van dergelijke feiten verder aan.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielfeiten verder ondermijnt.

Zo blijft u vaag over de incidenten waarvan u verdacht wordt betrokken te zijn. Zo stelt u dat u door de autoriteiten verdacht werd hulp te verlenen of verantwoordelijk te zijn voor de moord op een medewerker van de ROVD en het voormalige hoofd van de dorpsadministratie. (CGVS p. 20)

U kan de naam van het voormalige hoofd van de dorpsadministratie geven, maar slaagt er niet in de medewerker van de ROVD te benoemen. (CGVS p. 16)

Betreffende de data van beide moorden stelt u enkel dat het voormalige hoofd van de dorpsadministratie in november 2011 werd omgebracht. (CGVS p. 17)

Vervolgens stelt u dat uw vader een kennis had, ene Ma., die zowel bij uw vrijlating als de vrijlating van uw vader betrokken was, en informatie betreffende uw problemen had, bij de FSB. Echter u weet niet wat zijn achternaam is, noch weet u welke functie hij bij de FSB vervulde. (CGVS p. 18)

U stelt dat uw vader vrijkwam via een connectie van deze Ma., maar over wie het gaat weet u niet, noch kan u zeggen wanneer en waar hij 's avonds werd vrijgelaten. (CGVS p. 18 en 19)

Betreffende uw eigen vrijlating op 20 februari 2012 weet u niet aan wie het geld werd overhandigd, noch kan u vertellen hoe uw vader wist waar u vastgehouden werd. (CGVS p. 20) Waarschijnlijk kwam Ma. dat te weten. (CGVS p. 20)

Tijdens uw arrestatie werd u nog gedwongen documenten te ondertekenen dat u medeplichtige was van verschillende misdaden maar u herinnert zich niet meer over welke misdaden het ging volgens deze documenten. (CGVS p. 25)

Tot slot verklaarde u dat uw vader lastig gevallen werd nadat u bij uw tante verbleef, maar u herinnert zich niet meer hoeveel keer ze hem bedreigden in die periode, noch kan u een datum van deze bedreigingen weergeven. (CGVS p. 26)

Uw vage kennis, gezien de rol die de twee moorden in uw asielaanvraag spelen, betreffende deze personen en incidenten is onaanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 27)

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de moorden op de medewerker van de ROVD en het voormalige hoofd van de dorpsadministratie in uw geboortedorp plaatsvonden. U verbleef er tot januari 2011 en uw ouders zijn er nog steeds gevestigd. (CGVS p. 4)

Daarenboven verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft.

In casu bent u daar niet in geslaagd.

Zo bleek uw kennis betreffende uw eigen arrestatie en vrijlating, de vrijlating van uw vader en zijn kennis ontoereikend. Uw gebrek aan kennis omtrent de redenen van uw asielaanvraag, zijnde R.M., de moorden in uw dorp en de daaropvolgende asielincidenten holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg verder uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om in de tijd dat u ondergedoken zat bij uw tante deze informatie te bekomen van uw vader, of van zijn kennis. (CGVS p. 23)

Eveneens wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen.

In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielproblemen en probeert zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost.

Zo stelt u dat de autoriteiten meerdere malen langskwamen bij uw vader na uw vertrek naar België. Echter, u weet niet hoeveel keer ze langskwamen, noch kan u zeggen wanneer dit gebeurde. (CGVS p. 5) U heeft niet nagevraagd of er nog convocaties op uw naam kwamen na uw vertrek. (CGVS p. 24) Tot slot stelt u dat u officieel gezocht wordt maar sinds wanneer weet u niet. (CGVS p. 27) U stelt vaagweg dat u toen al in België was. (CGVS p. 27)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Uw vage kennis betreffende de evolutie van uw problemen kan niet verschoond worden door een mogelijk gebrek aan contact met uw familie in uw thuisland aangezien u zelf verklaart nog met uw ouders te spreken. (CGVS p. 4)

Daarenboven mag gedetailleerde informatie verwacht worden betreffende het feit dat u in opsporing bent, gezien uw uiterst waardevolle informatiebron in Ma., een kennis van uw vader die bij de FSB werkt.

Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Daarenboven kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw reispaspoort, de reispaspoorten van uw vrouw en kind, het binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakte van uw kind bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De convocaties die u neerlegt als bewijs van vervolging door de autoriteiten zijn niet van die aard dat het bovenstaande vaststellingen zou kunnen wijzigen.

Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Vooreerst vertoont het stuk vormelijke gebreken. Zo is niet ingevuld in welke zaak of in welk onderzoek u opgeroepen wordt. Daarenboven werd het telefoonnummer niet ingevuld naar waar u zou moeten bellen indien u niet zou kunnen opdagen voor deze convocatie.

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, namelijk de OVD of een departement van Binnenlandse Zaken.

Daarnaast bent u ook niet op de hoogte van een aantal belangrijke elementen aangaande deze convocaties.

Betreffende de eerste convocatie weet u niet welke instantie deze convocatie afleverde bij uw thuis. (CGVS p. 24) U weet niet bij wie u zich moest aanmelden, en stelt dat het bij ene M. was, de achternaam weet u niet. (CGVS p. 24)

Betreffende de tweede convocatie weet u eveneens niet wanneer deze werd afgeleverd. (CGVS p. 25) De voormalige gebreken en uw ontbrekende kennis betreffende kernelementen van deze convocaties doen twifelen aan de authenticiteit van beide documenten, waardoor uw geloofwaardigheid eveneens in twijfel getrokken wordt.

Eveneens stellen deze convocaties niet vast in welke zaak u wordt opgeroepen waardoor deze documenten niet gezien kunnen worden als bewijs van uw asielproblemen.

U legt tenslotte nog een medisch attest voor dat uw verblijf in het ziekenhuis van 20 februari 2012 tot 3 maart 2012 moet staven. Dit attest stelt enkel uw verwondingen vast, maar geeft het geen indicatie van de oorzaak van deze verwondingen, waardoor ook dit document niet gezien kan worden als een bewijs van de problemen die u verklaarde gekend te hebben in uw land van herkomst.

De door u neergelegde convocaties en het medisch attest zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de ongeloofwaardigheid waarmee u uw asielrelaas behept was, kunnen herstellen.

Uw vrouw verklaart daarenboven nog problemen gekend te hebben in haar land van herkomst, met betrekking tot de problemen van haar moeder en broer.

Zo verklaart zij in het jaar 2009 aangehouden te zijn geweest door militairen. (CGVS vrouw p. 3 en 4) Echter, zij kan niet weergeven wanneer in 2009 dit gebeurde. Vervolgens stelt zij dat de autoriteiten in haar ouderlijk huis langskwamen in november 2010 en haar bedreigden. (CGVS vrouw p. 10) Ze was op dat moment zwanger. (CGVS vrouw p. 10) Vervolgens werd zij voortdurend lastig gevallen. (CGVS vrouw p. 11)

Betreffende deze problemen wenst het Commissariaat-generaal te verwijzen naar de beslissing van uw schoonmoeder en schoonbroer genomen op 27 april 2012 en toegevoegd aan het administratieve dossier. Hun asielvragen werden afgewezen aangezien zij niet geloofwaardig bleken te zijn.

Hierdoor worden de problemen van uw vrouw ook geacht ongeloofwaardig te zijn aangezien zij steunen op de problemen van uw schoonmoeder en –broer.

Daarenboven is het opmerkelijk dat uw vrouw geen enkele melding maakt van deze problemen bij haar vorig interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Eveneens is het onaannemelijk dat u zelf gedurende uw interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen melding maakt van dergelijke problemen die uw vrouw had met de autoriteiten.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van

willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 september 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal “*kennelijk onredelijk*”; hij wijst erop dat er tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote “*geen enkele tegenspraak of tegenstrijdigheid*” werd vastgesteld.

Wat betreft zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn reisweg en internationaal paspoort, erkent verzoeker dat hij de waarheid niet heeft verteld; hij wijst er evenwel op dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal correcte informatie heeft verschaft, dat hij en zijn echtgenote waarheidsgetrouwe verklaringen hebben afgelegd en dat ze de commissaris-generaal niet hebben misleid.

Verzoeker vindt het “*volstrekt onredelijk*” dat de commissaris-generaal stelt dat de geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn leugenachtige verklaringen, omdat er nog geen eerdere beslissing was over zijn asielaanvraag. Hij herhaalt dat er in zijn hoofde helemaal geen sprake is van misleiding van de commissaris-generaal.

Verzoeker is verder van mening dat de stelling van de commissaris-generaal over zijn reisweg “*niet onderbouwd*” is. Hij legt uit dat hij niet met een normale busdienst reisde en dat de chauffeur bij de controles heeft betaald; volgens hem moet er rekening worden gehouden “*met de bestaande en wijd verspreide corruptie*”.

Verzoeker verklaart dat er ook werd betaald voor de vliegtuigreis en voor de ongestoorde doortocht bij controles op de luchthaven en dat hij werd bijgestaan door een passeur.

Verzoeker is ook van oordeel dat hij op dat ogenblik nog niet gezocht werd, en dat is niet ongeloofwaardig zoals de commissaris-generaal stelt.

Verzoeker erkent dat hij (te) lang gewacht heeft om hier asiel te vragen. Hij wijt dit aan zijn medische toestand en stelt dat uit het bijgevoegde medische attest blijkt dat hij “*lijdt aan een psychotische stoornis, angstig en paranoïde overkomt*”. Hij vindt dat het “*niet correct (is) om dit gedrag te bestempelen als desinteresse*”.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker vaag is over de kern van zijn asielrelaas, legt verzoeker uit dat hij niet betrokken was bij de moord op de politiemedewerker, noch bij de moord op het voormalig hoofd van de administratie. Hij vindt het derhalve “*niet abnormaal te noemen dat hij de naam van de gedode politiemedewerker niet kende*”.

Verder benadrukt verzoeker dat hij niet meer in het dorp woonde toen de feiten zich voordeden en dat hij pas voor het eerst met deze feiten werd geconfronteerd toen hij gearresteerd en ondervraagd werd. Verzoeker wijst opnieuw op zijn “*medische, psychische toestand*” en op het medisch attest dat volgens hem melding maakt van concentratieproblemen en geheugenstoornissen.

Wat betreft zijn gebrek aan kennis over de huidige stand van zijn problemen, wijst verzoeker erop dat hij slechts één week vóór het verhoor op het Commissariaat-generaal, contact had met zijn ouders via Skype. Hij haalt opnieuw zijn “*medische, psychische toestand*” aan.

Volgens verzoeker bevestigen de neergelegde documenten zijn identiteit en reisroute.

Verzoeker is van oordeel dat het onredelijk is van de commissaris-generaal om het ziekenhuisattest als bewijs te weren; hij voert aan dat het niet aan een arts is om zich uit te spreken over de oorzaak van de verwondingen, deze kan enkel de verwondingen vaststellen.

Verzoeker houdt verder vol dat de convocaties echt zijn en dat de vormelijke gebreken niet van aard zijn om hun authenticiteit te ontzeggen. Hij verklaart dat vaste telefoonnummers in de regio niet meer in gebruik zijn en dat de politiediensten hun gsm-nummers niet meedelen.

Dat hij weinig kennis draagt omtrent de inhoud van de convocaties, wijt verzoeker aan het feit dat hij na zijn vrijlating eerst gehospitaliseerd werd, nadien ondergedoken leefde en vervolgens zijn land ontvlucht is. Verzoeker verwijst nogmaals naar zijn medische toestand.

Verzoeker benadrukt dat zijn vrouw ook haar eigen problemen kende en wijst erop dat zijn schoonmoeder en schoonbroer beroep hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissingen die lastens hen door de commissaris-generaal werd genomen; verzoeker verwijst ook naar het verzoekschrift van zijn echtgenote tegen de weigeringsbeslissing die lastens haar door de commissaris-generaal werd genomen.

Verzoeker wijst er nog op dat eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten, wat precies is, wat hij heeft meegemaakt.

Betreffende de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat het standpunt van de commissaris-generaal geen steun vindt in de informatie die zich in het administratief dossier bevindt; hij voert aan dat hij wel degelijk een risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing "*te hervormen, minstens te vernietigen*".

Naast het medisch attest, z.d. van dr. D. Steemans, gevoegd bij het verzoekschrift, zond verzoeker op 24 oktober 2012 aan de Raad nog een medisch attest van 16 oktober 2012.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen had over zijn reisroute en internationaal paspoort:

“Daar stelde u immers dat u uw reis aanvatte op 4 mei 2012 en onder andere per vrachtwagen tot België kwam. (DVZ-verslag, vraag 35) Uw internationaal paspoort zou, evenals uw binnenlands paspoort, afgenomen zijn door de politie op 16 februari 2012. (DVZ-verslag, vraag 21)

Nu, tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u op 26 maart 2012 uw thuis verliet en in Moskou per vliegtuig naar Spanje reisde om vervolgens op 30 maart 2012 in België aan te komen. (CGVS p. 9 en 11)

U stelt dat u gestresseerd en bang was dat als u de waarheid zou vertellen dat u dan teruggestuurd zou worden. (CGVS p. 27) U heeft hierover verhalen gehoord. (CGVS p. 27) μ

U loog over uw internationaal paspoort aangezien daar een visum in stond die uw verzonnen verhaal zou tegenspreken. (CGVS p. 28)”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij op het Commissariaat-generaal waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd; hij laat gelden dat het *“volstrekt onredelijk”* is dat de commissaris-generaal stelt dat de geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn eerdere leugenachtige verklaringen gezien er nog geen eerdere beslissing was over zijn asielaanvraag.

Hij voert aan dat er in zijn hoofde helemaal geen sprake is van misleiding van de commissaris-generaal. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en waarheidsgetrouwe manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Van verzoeker kon dan ook verwacht worden dat hij zijn vlucht en documenten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het feit dat verzoeker aanvankelijk -bij de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken- leugenachtige verklaringen aflegde over zijn vertrekdatum, over de manier waarop hij zijn land heeft verlaten en over het bezit van een internationaal paspoort, ondermijnt wel degelijk zijn geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal maakte nog de volgende opmerkingen met betrekking tot verzoekers reisweg:

“Daarenboven is uw verklaring dat u per vliegtuig van Moskou tot Spanje vloog, moeilijk te rijmen met uw vervolgingen in uw land van herkomst. Zo werd u op intensieve wijze gevolgd en gezocht door de autoriteiten, waarvan uw arrestaties, de daaropvolgende convocaties en bezoeken bij uw vader thuis, het bewijs moeten vormen. U besluit echter tot Moskou te reizen, daarenboven met eigen documenten in een bus die gestopt werd aan blokposten, om vervolgens het vliegtuig te nemen. (CGVS p. 9 en 10) U werd eveneens gecontroleerd op de luchthaven maar ondervond geen problemen. (CGVS p. 10) Deze risicovolle houding tast de ernst van uw asielproblemen en bijgevolg uw geloofwaardigheid verder aan. Zo is het weinig waarschijnlijk dat u, gezien de ernst en intensiteit van uw vervolgingen, per vliegtuig het land zou verlaten. De kans dat u op deze manier herkend en tegengehouden zou worden, is immers bijzonder groot. U verklaart uw risicovolle houding door te stellen dat u slechts officieel gezocht werd sinds uw verblijf in België. (CGVS p. 27 en 28) De autoriteiten kwamen toen immers bij uw thuis langs en lieten dit weten. (CGVS p. 27) Wanneer dit was kan u niet zeggen, enkel dat het was toen u al in België was. (CGVS p. 27) Ook nu weer kan deze verklaringen uw gevaarlijke handelingen niet verschonen. Op het moment van uw vlucht kon u immers niet weten door welke autoriteiten en in welke mate u opgespoord werd. De convocaties en het feit dat de autoriteiten bij uw vader langskwamen konden toen wel gelden als indicatie dat de autoriteiten op ernstige wijze naar u op zoek waren, hetgeen een afreis per vliegtuig allerm minst logisch maakt. Uw houding is wederom niet in lijn met de angst die u koestert ten opzichte van de autoriteiten in uw land van herkomst, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ernstig in twijfel trekt.”

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij niet met een normale busdienst reisde en dat de chauffeur bij de controles heeft betaald; volgens hem moet er rekening worden gehouden *“met de bestaande en wijd verspreide corruptie”*. Verzoeker laat tevens gelden dat er werd betaald voor de vliegtuigreis en de ongestoorde doortocht bij controles op de luchthaven en dat hij werd bijgestaan door een passeur. Verzoeker vindt ook zijn verklaring dat hij op het ogenblik dat hij zijn land verliet, nog niet gezocht werd, niet ongeloofwaardig zoals de commissaris-generaal meent.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij in gebreke blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat het niet aannemelijk is verzoeker, die op intensieve wijze gezocht werd door de Russische autoriteiten, het risico zou nemen om in bezit van zijn eigen documenten, eerst met de bus -die aan verschillende posten gecontroleerd werd- naar Moskou te reizen, om vervolgens het vliegtuig te nemen -waarbij verzoeker zelf verklaarde geen problemen te hebben gekend-.

De commissaris-generaal merkte verder op dat verzoeker sinds eind maart 2012 in België verbleef, maar pas op 9 mei 2012 asiel aanvraag.

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker dit talmen aan zijn medische toestand en stelt dat uit het bijgevoegde medische attest blijkt dat hij *"lijdt aan een psychotische stoornis, angstig en paranoïde overkomt"*; hij vindt het *"niet correct om dit gedrag te bestempelen als desinteresse"*.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd naar de reden voor zijn late asielaanvraag, antwoordde: *"Ik was toen nog niet in geschikte toestand om asiel in te dienen, ik stelde het steeds uit. Uiteindelijk was ik bang om teruggestuurd te worden"* (zie het verhoorverslag van 5 juli 2012, p. 28).

De Raad is van oordeel dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk deze aanvraag indient.

Naar het oordeel van de Raad kan "angst om te worden teruggestuurd" niet als een valabele reden gelden om geen asielaanvraag in te dienen; de kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft.

Waar verzoeker thans aanvoert dat hij lijdt aan een psychotische stoornis, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote, of hun advocaat op enig ogenblik tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal, hiervan melding hebben gemaakt.

Uit de bijgebrachte medisch attesten kan bovendien niet worden afgeleid dat verzoeker grondig is onderzocht; er wordt tevens slechts in hypothetische bewoordingen een mogelijke diagnose gesteld ("...vermoeden van..."). Het bijgebrachte artikel van Wikipedia over "Psychose" is evenmin dienstig gezien een overzicht van mogelijke symptomen in het geval van een psychose, niet zonder meer aantoonend dat verzoeker aan deze ziekte lijdt.

Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de laattijdigheid van zijn asielaanvraag te wijten is aan zijn psychische gesteldheid.

Dat verzoeker zo lang wachtte is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

De commissaris-generaal was tevens van oordeel dat verzoeker onaannemelijk vaag is over elementen die de kern van zijn asielrelaas raken:

"Zo blijft u vaag over de incidenten waarvan u verdacht wordt betrokken te zijn. Zo stelt u dat u door de autoriteiten verdacht werd hulp te verlenen of verantwoordelijk te zijn voor de moord op een medewerker van de ROVD en het voormalige hoofd van de dorpsadministratie. (CGVS p. 20) U kan de naam van het voormalige hoofd van de dorpsadministratie geven, maar slaagt er niet in de medewerker van de ROVD te benoemen. (CGVS p. 16) Betreffende de data van beide moorden stelt u enkel dat het voormalige hoofd van de dorpsadministratie in november 2011 werd omgebracht. (CGVS p. 17) Vervolgens stelt u dat uw vader een kennis had, ene Ma., die zowel bij uw vrijlating als de vrijlating van uw vader betrokken was, en informatie betreffende uw problemen had, bij de FSB. Echter u weet niet wat zijn achternaam is, noch weet u welke functie hij bij de FSB vervulde. (CGVS p. 18) U stelt dat uw vader vrijkwam via een connectie van deze Ma., maar over wie het gaat weet u niet, noch kan u zeggen wanneer en waar hij 's avonds werd vrijgelaten. (CGVS p. 18 en 19) Betreffende uw eigen vrijlating op 20 februari 2012 weet u niet aan wie het geld werd overhandigd, noch kan u vertellen hoe uw vader wist waar u vastgehouden werd. (CGVS p. 20) Waarschijnlijk kwam Ma. dat te weten. (CGVS p. 20) Tijdens uw arrestatie werd u nog gedwongen documenten te ondertekenen dat u medeplichtige was van verschillende misdaden maar u herinnert zich niet meer over welke misdaden het ging volgens deze documenten. (CGVS p. 25) Tot slot verklaarde u dat uw vader lastig gevallen werd nadat u bij uw tante verbleef, maar u herinnert zich niet meer hoeveel keer ze hem bedreigden in die periode, noch kan u een datum van deze bedreigingen weergeven. (CGVS p. 26)"

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij niet betrokken was bij de moord op de politiemedewerker, noch bij de moord op het voormalig hoofd van de administratie en is van oordeel *"dat het niet abnormaal te noemen (is) dat hij de naam van de gedode politiemedewerker niet kende"*. Verder voert verzoeker aan dat hij niet meer in het dorp woonde toen de gebeurtenissen plaatsvonden en dat hij pas voor het eerst met deze feiten werd geconfronteerd toen hij gearresteerd en ondervraagd werd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wat evenwel de talrijke vaagheden in de bestreden beslissing niet kan verschonen.

Van een asielzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ernstige en meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft.

Verzoekers kennis betreffende zijn eigen arrestatie en vrijlating, de vrijlating van zijn vader en zijn kennis bleek evenwel ontoereikend. Verzoekers gebrek aan kennis omtrent de redenen van zijn asielaanvraag, zijnde R.M., de moorden in zijn dorp en de daaropvolgende incidenten ondermijnt eveneens zijn geloofwaardigheid, temeer gezien hij de mogelijkheid had deze informatie te bekomen van zijn vader of van zijn kennis toen hij ondergedoken was bij zijn tante.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn *“medische, psychische toestand”* en naar de attesten die melding zouden maken van concentratieproblemen en geheugenstoornissen, herhaalt de Raad dat verzoeker deze problemen voor het eerst in graad van beroep aanhaalt en dat *“concentratieproblemen en geheugenstoornissen”* ook niet ondubbelzinnig blijken uit de neergelegde medisch attesten, noch uit het Wikipedia-artikel.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden concentratie- en geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielrelaas chronologisch en gestructureerd weer te geven.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn *“medische, psychische toestand”* hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven en bijdragen tot zijn geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal stelde eveneens een geringe kennis vast in hoofde van verzoeker met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zijn problemen:

“Zo stelt u dat de autoriteiten meerdere malen langskwamen bij uw vader na uw vertrek naar België. Echter, u weet niet hoeveel keer ze langskwamen, noch kan u zeggen wanneer dit gebeurde. (CGVS p. 5) U heeft niet nagevraagd of er nog convocaties op uw naam kwamen na uw vertrek. (CGVS p. 24) Tot slot stelt u dat u officieel gezocht wordt maar sinds wanneer weet u niet. (CGVS p. 27) U stelt vaagweg dat u toen al in België was. (CGVS p. 27)”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij slechts één week voor het verhoor, met zijn ouders opnieuw contact had via Skype en hij haalt opnieuw zijn *“medische, psychische toestand”* aan.

De Raad ziet niet in hoe het feit dat hij slechts één week voor het verhoor, opnieuw contact had met zijn ouders, zijn onwetendheid kan verschonen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker immers kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De bijgevoegde medisch attesten en het Wikipedia-artikel maken evenmin aannemelijk dat verzoekers *“medische, psychische toestand”* de oorzaak is van zijn nalatige handelingen.

De handeswijze van verzoeker wijst dan ook op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat de voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet kunnen herstellen:

“Uw reispaspoort, de reispaspoorten van uw vrouw en kind, het binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakte van uw kind bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De convocaties die u neerlegt als bewijs van vervolging door de autoriteiten zijn niet van die aard dat het bovenstaande vaststellingen zou kunnen wijzigen.

Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Vooreerst vertoont het stuk vormelijke gebreken. Zo is niet ingevuld in welke zaak of in welk onderzoek u opgeroepen wordt. Daarenboven werd het telefoonnummer niet ingevuld naar waar u zou moeten bellen indien u niet zou kunnen opdagen voor deze convocatie. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, namelijk de OVD of een departement van Binnenlandse Zaken. Daarnaast bent u ook niet op de hoogte van een aantal belangrijke elementen aangaande deze convocaties.

Betreffende de eerste convocatie weet u niet welke instantie deze convocatie afleverde bij uw thuis. (CGVS p. 24) U weet niet bij wie u zich moest aanmelden, en stelt dat het bij ene M. was, de achternaam weet u niet. (CGVS p. 24)

Betreffende de tweede convocatie weet u eveneens niet wanneer deze werd afgeleverd. (CGVS p. 25) De vormelijke gebreken en uw ontbrekende kennis betreffende kernelementen van deze convocaties doen twifelen aan de authenticiteit van beide documenten, waardoor uw geloofwaardigheid eveneens in twijfel getrokken wordt. Eveneens stellen deze convocaties niet vast in welke zaak u wordt opgeroepen waardoor deze documenten niet gezien kunnen worden als bewijs van uw asielproblemen.

U legt tenslotte nog een medisch attest voor dat uw verblijf in het ziekenhuis van 20 februari 2012 tot 3 maart 2012 moet staven. Dit attest stelt enkel uw verwondingen vast, maar geeft het geen indicatie van de oorzaak van deze verwondingen, waardoor ook dit document niet gezien kan worden als een bewijs van de problemen die u verklaarde gekend te hebben in uw land van herkomst.

De door u neergelegde convocaties en het medisch attest zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de ongeloofwaardigheid waarmee u uw asielrelaas behept was, kunnen herstellen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het onredelijk is om het ziekenhuisattest als bewijs te verwerpen; hij stelt dat het niet aan de arts is om zich uit te spreken over de oorzaak van de verwondingen, deze kan enkel de verwondingen vaststellen.

Verzoeker houdt vol dat de convocaties echt zijn en hij is van mening dat de vormelijke gebreken niet van die aard zijn om hun authenticiteit te ontzeggen. Hij verklaart ook dat vaste telefoonnummers in de regio niet meer in gebruik zijn en dat de politiediensten hun gsm-nummers niet meedelen.

Zijn geringe kennis omtrent de inhoud van de convocaties, wijt verzoeker aan het feit dat hij na zijn vrijlating eerst gehospitaliseerd werd, nadien ondergedoken leefde en vervolgens zijn land ontvlucht is; hij verwijst verder op zijn medische toestand.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het opwerpen van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar zijn medische toestand -die hierboven reeds besproken werd-.

Verzoeker slaagt er zodoende niet in de omstandige motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en de Raad neemt deze over.

Gelet zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn, is verzoekers opmerking dat eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging, een risico loopt op problemen met de autoriteiten, niet dienstig.

Waar verzoeker er nog op wijst dat er tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote “*geen enkele tegenspraak of tegenstrijdigheid*” werd vastgesteld, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu het geval is.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat zijn vrouw ook eigen problemen kende en dat zijn schoonmoeder en schoonbroer beroep hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissingen die lastens hen genomen werden; verder verwijst hij naar het verzoekschrift van zijn echtgenote.

De Raad stelt vooreerst vast dat de door de echtgenote voorgehouden problemen voortspruiten uit de problemen van haar moeder en broer; aangezien deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden, zijn ook de problemen van verzoekster die eruit zouden voortvloeien, niet geloofwaardig.

Zijn echtgenote maakte bovendien geen enkele melding van deze feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook verzoeker maakte er noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal, melding van.

Bovendien kon zijn echtgenote haar arrestatie niet precies situeren. Gevraagd wanneer het voorval plaatsvond, antwoordde ze: “*3 jaar geleden zou ik zeggen. In het jaar 2009*” (zie het verhoorverslag van 5 juli 2012, p.4), maar wanneer juist in het jaar 2009 blijkt zij zich niet meer te herinneren.

De verwijzing in het verzoekschrift van verzoeker naar de problemen van zijn echtgenote zijn dan ook niet dienstig en doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Betreffende de subsidiaire bescherming, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat het standpunt van de commissaris-generaal geen steun vindt in de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en dat hij wél degelijk een risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers loutere beweringen tonen echter geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 5 juli 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE